

چراغ هدایت و کشتی نجات

ای که مصباح هدایت هستی و فلک نجات
از چه با این اشکها ایجاد طوفان می کنی؟
زنده در قبر دل ما بدن کشته تو است
جان مایی و ترا قبر حقیقت دل ماست

محبت مکنون

از جمله احادیث نبوی که در واقع بیان گر تأثیر پذیری معنوی مردم از وجود مبارک سیدالشهداء (ع) می باشد، حدیثی است که فرمود: «ان

للحسین محبة مكنونة في قلوب المؤمنين». ۳

در کانون دل های مؤمنین، محبتی نهفته و ویژه نسبت به حسین وجود دارد. کیست که نام حسین (ع) را بشنود و فردی از افراد بشر یا تنی از اولاد انسان باشد و حالت انقلاب و انکسار و دل باختگی برای او فراهم نشود؟ محبت حسین (ع) دل ها را به التهاب در آورده و جگرها را گداخته و مذاق می سازد، و شورش دل و آتش درون را به ریزش قطرات اشک از دیدگان، آشکارا و عیان می کند. در کجای دنیا

دید می شود که شیعه و دوستدار حسین

در آن جا باشد و اقامه عزای حسینی نکنند.

کیست که پس از دادن عزیزترین محبوب

و مطلوب خود به اندک فاصله و مختصر

وقت و گذشتن کمتر زمانی، آن مصیبت را

فراموش نکنند جز مصیبت حسین (ع) که با

این همه طول زمان و گذشتن قرن ها، روز به

روز این مصیبت تازه تر و شور و شراره اش بیشتر

و بلندتر می گردد. آیا نه این، جذبه عشق و علاقه

و تأثیر محبت و فرط دل بستگی و دل باختگی

علاقه مندان نسبت به آن امام محبوب است؟

و ای بسا، نامحرمان در برابر عظمت

و جلالت حسینی تسلیم شده و به

تواضع و تکریم در مقابل نام مبارک

حسین و جلال و مقام او قد خویش به

تعظیم و تسلیم خم نموده و به دین

و آیین حسینی گراییده و از اکسیر

محبت او مس خود را طلای ناب و

زر خالص می گردانند.

به راستی، سنت الهی چنین بوده که

قال رسول الله (ص): «ان الحسين (ع) مصباح الهدی و سفینه النجاه»

من آن نورم که در شب های تاریک، چراغ رهنمای کاروانم

در این دریا منم آن ناخدایی، که کشتی را به ساحل می رسانم

روایت شده که امام حسین (ع) فرمود: «خدمت رسول خدا (ص)

شرفیاب شدم در حالی که ابی بن کعب هم آن جا بود. حضرت رسول

اکرم (ص) فرمود: «مرحبا به تو، ای ابا عبدالله، ای زینت آسمان ها و

زمین. ابی گفت: چگونه او زینت آسمان ها و زمین است در صورتی

که کسی غیر از تو چنین نیست؟ حضرت فرمود: ای ابی، قسم به کسی

که مرا به حق به نبوت مبعوث کرد، حسین بن علی در آسمان بزرگ

تر از روی زمین است، و همانا بر طرف راست عرش الهی نوشته شده

است که او چراغ هدایت و کشتی نجات است». ۱

یکی از برکات فردی حضرت سیدالشهدا (ع) این است که او «چراغ

هدایت» و «کشتی نجات» است. اگر چه همه پیامبران و امامان (ع)

چراغ ها و انوار هدایت و کشتی های نجات و رهایی اند، چنان که پیامبر

اسلام (ص) فرمود:

«انما مثل اهل بیته فیکم کمثل سفینه نوح من دخلها نجا، و من

تخلف عنها هلك». ۲

همانا خاندان و اهل بیت من در میان شما مانند کشتی نوح است

که هر کس داخل آن شود نجات پیدا کرده و هر کس که از آن تخلف

کند هلاک خواهد شد.

اما کشتی نجات حسین (ع) حرکتش بر امواج توفنده و گسترده دریا،

سریع تر و لنگر انداختن و پهلو گرفتن آن بر ساحل های نجات آسان تر بوده

و دایره بهره وری و استفاده از نور مشعل وجود حسین (ع) وسیع تر است.

در آن زمانی که امواج بلند و سهمگین فساد و گناه بر پیکره نیمه

جان جامعه اسلامی، و جان و دل مسلمانان، تازیانه مرگ می زد و

گرداب حوادث و توطئه ها و پلیدی ها، خفتگان در بستر غفلت را بی

رحمانه به قعر تاریکی و تباهی می کشید، این حسین (ع) بود که با قیام

و نهضت الهی خود و شهادت و اسارت اهل بیت خویش، گرفتاران در

این اوضاع خطرناک را از دریای پر تلاطم ساخته شده به دست فتنه

گر «بنی امیه» نجات بخشید و با کشتی رهایی خود، این خفتگان و

غافلان و گرفتاران را به ساحل نجات رهنمون نمود. آری، حسین (ع)

«مصباح الهدی» است تا در این ظلمت کده خاک، دلیل و راهنمای راه

باشد و «سفینه النجاة» است تا در اقیانوس متلاطم فتنه ها و ضلالت

ها، غرق شدگان را که کشتی شکسته بودند فریاد رس باشد.

